

ja ikka peale, isma otsata. Esite Peboke asja wöttis töeks ja akkas weel ruimalamast kostma, kui küssimised olliwad; agga juba pärast naisesti ja lapsed, kes kõigest küllast kokko koggonevad, sure älega naersivad, ja tark mees akkas tuppa tagganema — agga küssijad oidsivad tedda sārgiwarukfest kinni, ja ikka weel küssisivad: „kui kalendris soja on agga ilm on kūlm — kas siis on kalendri wöi ilma wigga?“ „Kui kaas on pardi muñadest pojad wälja audunud, kas part wöi kaña õige emä?“ „Kule kule Peboke, ütle omast tarkusest, kui ma oma nahha ollen kaupmehhele ärra müünd, kas on weel miño nahk wöi on ta kaupmehhe nahk?“ Willetsa Peboke se ambad lõddisesiwad kūlmaast, ja pärast ta ommeti lahti peasis ja lippas tuppa ja pañi ukse kõowaste taggant kinni. Luggo olli orjas. Kui näddala pärast toast wälja roñis, ütles üks: Peep läheb watama, kas jões weel wet, ehk kas warraste käest weskit taggasid fadi; küssis ka teine pilkaja: noh Peboke, kas linnakseid sunnis jo kūlwata? Agga Peboke tarkuse aigusel olli ots; ta lassi sapa alla ue kannaa panna, ei põranud enam silma wilto eggaa kānand enam kannaa peal ringi. Rohomehheks tehti teine mees.

Wötkem siis ka sellest juttust öppida. Kui sa esel olled, ärra sa lõwvi nahka selga pañe. Ärra sa Kaljo Willemi weidraid kombeid tagga párri, kui sa teina tarkuse párrija ei olle. — n.

Moistatusse.

Moista moista mes ma ütle
Kosta kostta kui ma küssi:

Kes ne neijo norekesse, sōssaritse sirgekesse, kes so ümbre allati, tõine tõise alla astva?

Ilo-ehten römo-reiwin tullep eddimenne mannu, rosi-karwa rättiga, kulla-kroni preetsiga, sinnitside sidega, walgen reiwan röömsaste! Kik ilma-illo om tal käen, kik näutap temma sulle, ja sõdap heldeste kik innemist nink ellajat. Ta om ni armolik ni römolik, ta odap omma sōssart, nink puhkap suddamest, „saas ma so näätta, ella-ke, saas ma so kätte sōtzike,“ nink kurblikkus lät wimate ta näggo, we-pissarā ta silmist jooskwa, nink illo temmast tagganep. Essa hāål ta hōikap ärra, ei, sōssar, sa ta sinno näätta, ei funnagi so kätte! Ta lähhep, ta langep, ta weap, ta waop, ta kõnnip nink kaop!

Tõine töttap talle järgi: „oh oda minno õe-ke, kannata weel kallike, saisa, sōssar, saisa weel.“ — Ei ta ennamb kätte sa, rätti weer weel werretas, illo-ehte helletas.

Tõine neitsi ütsinda meil jälle, waiklik wagane. Ta tõmbas leinareiwa ülle pā, musta rätti rinna ümbre. Henne neale wöttap neid wessinid nink waisid, neid waiwatu nink waggatsid, neid kurblikkid nink koormatu, suurt nink weikest eg-gautte, panney neide käek' se kokko, kat neid oma reiwaga; ta walwap neide weren, ta awwa-